

«Språkssystemisk-dialogisk handledning – Något nytt träder fram i samspelet mellan oss.»

Först vill jag tacka för inbjudan att få möta er som är här på «handledardagarna» på Lilleskog! I mina ögon är ni oerhört viktiga för kyrkans framtid! Både för rekryteringen till kyrklig tjänst och för den kontinuerliga professionella utveckling och förnyelse som kyrkan behöver för att fungera i en värld i ständig förändring.

Den aktuella bakgrunden till att jag är inbjuden är att jag i maj gav ut boken: «Veiledning – praksisen og dens filosofi» – som jag tror att ni alla har fått. Och jag har skrivit den eftersom jag saknade en sådan bok på litteraturlistan när jag under två treårsperioder var ämnesansvarig för utbildningen av handledare på masternivå, för Den norske kyrka vid Teologiska fakulteten vid Universitetet i Oslo.

Boken är skriven som en introduktion till språkssystemisk-dialogisk arbets-handledning och det grundläggande tänkande som den vilar på. – Och den är skriven mot bakgrund av mer än 40 års erfarenhet som handledare – utifrån övertygelsen att:

Det är omöjligt att vara professionell ensam. För jag behöver andras ögon för att kunna se hur jag utvecklar mig genom det jag säger och gör. Därför går vi i handledning.

Som yrkesutövare behöver jag andras blick på det jag gör i min praktik – för att kunna undersöka om jag förstår situationen rätt, och om jag svarar fackligt väl (yrkesetiskt riktigt) på det situationen kräver av mig.

Och viktigast av allt: Jag behöver andra professionella att gå i dialog med – för att höra vad jag själv tänker när jag berättar för dem om min praktik.

För tanken existerar inte oberoende av talet.

Den fullbordas först när den uttalas – så som Merleau-Ponty (1908–61) har betonat. (P. Kemp. Nye franske filosofer, s. 14 och Maurice Merleau-Ponty. Kroppens fenomenologi, 1945/1994, s. 147–150). Därför vet vi inte riktigt vad vi tänker innan vi hör oss själva säga det, så som Heidegger (1889–1976) hävdade.

För – som han säger: «Att tänka är att lyssna, för vi ser i verkligheten med örat, för det är ju språket, som kommer med allting till oss.» (Birgitte Rabek. Når mennesket undrer seg. s. 411).

Därför behöver jag samtalspartner som jag har professionellt förtroende för. För vi blir de röster som tar sin boning i oss – för att säga det med Mikhail Bakhtins ord. Eller som Karl Jaspers säger det (1883–1969): «Sanningen börjar först, där två är tillsammans.» (Hva er filosofi, s. 93).

Vårt så kallade «inre liv» är i verkligheten ett inre språkuniversum som sorlar av talade ord. (Merleau-Ponty, s. 149) – Et verklighetsbild som håller oss fångna, enligt Wittgenstein (1889–1951).

För det upprepar sig för oss i språket, obönhörligt. «Så är det!» säger vi. (FU, §115).

Så på samma sätt som Wittgenstein hävdar att: "Filosofin är en kamp mot förhållningen av vårt förstånd genom vårt språk" (FU, §109) – hävdar jag – att också handledning är det.

Språket är alltså inte bara något vi använder när vi talar om praktik. Språket är en del av det som gör att praktiken kan träda fram för oss. Och det är just därför «den andre» blir så avgörande. För:

Jag kan inte utveckla språk ensam.

Följaktligen har jag inte begrepp som jag kan använda till självbilda-byggnad utan andra som hjälper mig att sätta ord på «vem» jag «är» utifrån hur de ser mig.

På samma sätt kan jag inte ensam tänka mig fram till vad som är professionellt att göra, eftersom en professionell praktik innebär att följa yrkesmässiga regler, och regler kan aldrig vara privata – på samma sätt som ett språk inte kan vara det. – Alltså kan jag inte vara professionell ensam. Att studera ett ämne är att lära sig ett språk – ett fackspråk.

Som jag har försökt visa genom denna närmast summariska skiss har den språkssystemisk-dialogiska handledningen djupa rötter i språkfilosofi och dialogfilosofi.

Det innebär att **medvetandet** förstås som något som uppstår mellan oss. Mikhail Bakhtin formulerar detta så här: «Jag är medveten om mig själv, och blir mig själv bara genom att avslöja mig själv för en annan, genom en annan och med en annans hjälp.» säger Bakhtin. Detta innebär att «de mest betydelsefulla handlingarna som konstituerar självmedvetandet, bestäms av en relation till ett annat medvetande, till ett Du.»

Ett exempel på detta har vi i Markusevangeliet (Mark. 10,17–31), där det berättas om den rike unge mannen, som när han hörde Jesu svar «gick bedrövad bort, för han ägde mycket.» Han blev medveten – och handlade därefter.

Alltså: Situationen vi befinner oss i kan utmana vår förståelse, och frågan om vad som är rätt att göra blir påträngande, så som den blev för den rike unge mannen:

– «Vad är rätt att göra för att ärva evigt liv?» – Jag läser detta som en parallell till hur varje professionell frågar sig vad som är rätt att göra för en som vill utöva en professionell praktik. Därför söker den rike unge mannen upp Jesus, så som den professionella söker handledning. Och i detta möte – den unge mannen i mötet med Jesus, den professionella i mötet med handledningsgruppen – uppstår ett nytt medvetande, ett självmedvetande som leder till handling.

Förståelse och självförståelse sker inte inom mig, utan är ett gränsfenomen; «en levande händelse som utspelar sig i det dialogiska mötet mellan två eller flera medvetanden.»

Det är därför Martin Buber kan slå fast (1878–1965), («Jag och Du» 1923) att «Allt verkligt liv är möte.» – och just därför blir **frågan «Vad är det nya som träder fram i samspelet mellan oss?»** så viktig.

För som vi har många exempel på idag – och jag tänker då inte bara på sociala medier, ekokammare, kaninhål och fake news – utan generellt på att jag ska vara noga med vem jag talar med om mitt liv, för den verklighet vi berättar fram i samtal blir verklig för oss genom det sätt på vilket den sägs och hörs. «Ja, precis! Så var det», säger vi.

Därför blir mötet med andra professionella idag ännu viktigare att hålla fast vid, för vi lever i en tid där vi har fått en teknologi som kan svara på nästan vad som helst vi frågar om. En tid där artificiell intelligens kan producera språk på våra vägnar. Den kan formulera svar, sammanfatta, analysera och föreslå.

Men den kan inte träda in i det mänskliga mellanrummet på våra vägnar. Det är kanske just därför frågan om vad som träder fram i samspelet mellan oss blir så viktig. För ett svar är inte detsamma som ett möte. Och information är inte detsamma som deltagande närvaro.

Låt mig så visa er hur detta tänkande är inbyggt i boken *Veiledning – praksisen og dens filosofi*.

Del I av boken kan beskrivas närmast som en algoritm – en stegvis beskrivning av hur språkssystemisk-dialogisk handledning genomförs för att säkerställa kvalitet, facklig utveckling, hälsa, miljö och säkerhet i professionell praktik. Här ingår också kapitlet om att «stanna i det sagda» – som närmast har blivit ett mantra i denna tradition. (Praktiken).

I bokens **Del II** placeras handledningen i yrkesutövarens historiska och organisatoriska kontext – som resurs både på individ- och systemnivå.

Dagens arbetsliv präglas av digitalisering, globalisering och starka styrningsriderologier där målstyrning, konkurrens och slutresultat dominerar. Detta påverkar inte bara arbetsmiljö och facklig utveckling, utan också institutioner som sjukhus och skolor – och hela lokalsamhällen.

I en sådan situation behövs rum för reflektion mer än någonsin. Samtidigt är detta rummet under press. Boken understryker betydelsen av att bevara det reflektionsrum som den språkssystemisk-dialogiska handledningen representerar. (Kontexten)

Bokens **Del III** presenterar den filosofiska förankringen av den språkssystemisk-dialogiska handledningspraktiken. Det är denna del av boken som Birgitta och Lotta har bett mig att särskilt lyfta fram som facklig input på er konferens idag. Där går jag tillbaka till 1900-talets brott med moderniteten efter första världskriget, och presenterar det tänkande som har lett fram till den språkssystemisk-dialogiska handledningspraktiken utifrån kommunikationsteori, jag-du-filosofins dialogförståelse, hermeneutik och språkfilosofi, samt socialpsykologisk forskning. (Filosofin)

Boken har också ett **Appendix** med rubriken:

«Språkssystemisk-dialogisk handledningsfilosofi relaterad till praktikberättelser återgivna i Bibeln» – en föreläsning jag höll i Kirkens hus i Oslo i juni 2023, då jag för sista gången

var tillsammans med handledarna i Borg bispedømme – som deras handledare och ämnesansvarig för handledningen i stiftet under närmare fyrtio år. I introduktionen till detta appendix ingår också en input från Nisse. Tack, Nisse! (Nisse är deltagare på konferensen).

Den newtonska världsbilden hade gett oss precision, kontroll och teknologisk makt. Men när världen förstås som en mekanism som kan beräknas och styras, kan också människan reduceras till material i större projekt. 1900-talet har visat vad som kan ske när rationalitet lösgör sig från relation och ansvar.

Den tjeckiske politikern Tomáš Masaryk beskrev Europa under mellankrigstiden som «ett laboratorium byggt på en enorm kyrkogård». 65 miljoner mobiliserades. Över 8 miljoner dödades. 21 miljoner sårades – och 4 imperier upplöstes. (Det tyska kejsardömet, det österrikisk-ungerska riket, det osmanska riket och det ryska kejsardömet. Många nya nationalstater och Sovjetunionen uppstod, och politiska och etniska konflikter under 1900-talet har sitt ursprung i denna dramatiska förändring av den politiska Europakartan. Mark Mazower. Dark Continent – EUROPE'S TWENTIETH CENTURY, s. IX)

Efter kriget måste de överlevande revidera det tankegods, det begreppsuniversum och de värden som hade fört dem in i katastrofen.

Det var i detta klimat som denna filosofiska utveckling fick ny kraft – med **fenomenologin** och efter hand **den språkliga vändningen** inom filosofin – i vår kontext särskilt representerad av Heidegger och Wittgenstein – som den språkssystemisk-dialogiska handledningen vilar på – samman med Bakhtin, Buber og Lévinas, för att nämna några av dom andra tänkarna vår praktik är bygd på.

Detta markerar **övergången från ett objektiverande till en relationell och dialogisk kunskapssyn: – från** distans och kontroll **till** deltagande och ömsesidighet.

Om vi gör en förenklad modell av den newtonska (1643–1727) världsbilden förstås **världen** som ett slutet, mekaniskt system styrt av universella lagar:

Verkligheten kan beskrivas objektivt; orsak och verkan följer varandra förutsägbart.

Människan framstår som ett individualistiskt självmedvetet subjekt – en observatör som i princip står utanför det som observeras.

Språket betecknar, klassificerar och förklarar.

Kunskap blir avtäckande, och

Förståelse en korrekt tillämpning av begrepp.

Handledningen i detta – som vi grovt förenklat här kan kalla den kartesiansk-kantianska och newtonska traditionen – kommer man lätt att söka analysera, förklara och korrigera – och **handledaren** kan lätt upplevas stå utanför och tillämpa begrepp på den andres situation.

Med **Einstein** (1879–1955) förskjuts bilden – från 1600-talets mekaniska kosmos till 1900-talets relationella fysik, så att:

Observatören kan inte dras ut ur ekvationen.

Perspektiv och **position** ingår i själva beskrivningen. Det som beskrivs och den som beskriver hör samman.

Denna förskjutning kan också öppna för ett annat filosofiskt landskap – och får konsekvenser för hur vi förstår **språk, människan** och **mening**:

Språket är inte bara ett redskap som representerar verkligheten. Det är platsen där verkligheten blir meningsfull.

Människan är inte först och främst ett betraktande subjekt, utan en deltagande närvaro.

Förståelse uppstår inte genom att den ene analyserar den andre, utan **i mötet** mellan **främmande medvetanden** uttryckta genom **främmande röster föds en ny förståelse**.

Ur detta filosofiska landskap växer språkssystemisk-dialogisk handledning fram som ett rum där **förståelse sker som en händelse** – något som uppstår **mellan** människor. Det är i detta mellanrum som den språkssystemisk-dialogiska handledningen hör hemma.

Det är detta rum som boken jag har skrivit vill öppna och motivera.

Är det något så här långt som ni vill stanna upp vid innan jag går vidare?

(Dialog(?), 5 minuter)

Jag vill stanna upp vid en helt konkret händelse från min egen handledningspraktik. För det jag nu har talat om kan kanske låta ganska abstrakt. Men vad betyder det egentligen att något nytt kan uppstå mellan oss?

En händelse i en handledningsgrupp för intensivvårdssjuksköterskor visar hur gruppen kan vara en resurs för dig – och du en resurs för dem.

Denna grupp träffades i 90 minuter varannan vecka. Deltagarna kunde vara i tjänst, men ha fått ledigt för att delta, eller så var de lediga och kom med kompensation i form av uttagen ledighet.

En allvarlig olycka hade inträffat på E6, där brandkåren måste använda skärbrännare för att få loss föraren ur bilvraket. En av intensivvårdssjuksköterskorna i gruppen var i tjänst och följde ambulansen till olycksplatsen. Där intuberade hon patienten, övervakade puls och hjärtrytm och utförde sårbehandling – medan brandmännen gjorde sitt och risken för explosion hängde över dem. Hon gjorde allt som förväntades av en skicklig intensivvårdssjuksköterska i en kritisk situation.

Veckan efter berättade hon om händelsen i handledningsgruppen – om hur teamet på plats utförde sitt arbete och om deras debriefing efteråt.

Medan hon berättade utbrast en kollega: «Åhh, nej! Det är precis den typen av olycka jag alltid har fruktat. Att du klarade det!»

Två veckor senare, ungefär innan jag som handledare hann börja samlingen, tog samma kollega till orda:

«Vet ni vad? Jag var på jobbet när den där olyckan vid järnvägsövergången där uppe i övre bygden inträffade, där en person dog och två överlevde, och jag var där! Och jag var inte rädd alls! Jag gjorde precis som du, Trine Lise, berättade förra gången, och det gick så bra! Jag hade aldrig vågat göra det om du inte hade berättat förra gången, hur du gjorde det!»

Vad var det egentligen som hände här?

Trine Lise gick inte in i handledningsgruppen med tanken att lära sin kollega hur hon skulle hantera en allvarlig olycka. Hon berättade bara om sin egen praktik.

Men det hon berättade följde med den andra vidare.

Två veckor senare mötte kollegan en ny och allvarlig situation. Och hon sa själv att hon inte skulle ha vågat handla på det sättet om hon inte först hade hört Trine Lise berätta hur hon hade gjort.

Det som var Trine Lises erfarenhet hade nu blivit en del av den andra sjuksköterskans handlingsmöjligheter.

Det är detta jag menar när jag säger att förståelse sker som en händelse.

För något hände med den andra när hon hörde berättelsen. Hon fick inte bara information. Hon fick något som gjorde en skillnad.

Gregory Bateson formulerar det så här: (Steps to an Ecology of Mind, 1972)

«Information är en skillnad som gör en skillnad.»

Och det är precis det vi ser i denna berättelse.

Det Trine Lise berättade gjorde en skillnad i den andra sjuksköterskans förståelse. Och denna skillnad gjorde senare en skillnad i hennes handling. Själv det att göra samma sak är en skillnad – eftersom det samma skiljer sig från det som är annorlunda.

Detta utmanar den vanliga föreställningen om kunskap som något som kan överföras från en person till en annan:

Jag kan något.

Du kan det inte.

Jag berättar det för dig.

Så har du kunskapen.

Men det är inte så denna berättelse ser ut:

Trine Lise överförde ingen instruktion.

Hon berättade bara om det hon själv hade gjort.

Den andra hörde det – och något nytt uppstod i henne som gjorde en ny handling möjlig.

Det är här jag menar att Mikhail Bakhtin blir viktig.

Bakhtin använder uttrycket «främmande medvetande». Mitt medvetande möter inte bara min egen förståelse tillbaka i mig själv. Det möter något som kommer från en annan.

Och den andre kommer till mig genom «den andres främmande röst».

Det är därför Bakhtin kan säga att idén – förståelsen av något – är ett gränsfenomen.

Den uppstår på gränsen mellan mitt medvetande och ett annat medvetande.

Och lägg märke till vad som händer i berättelsen om Trine Lise.

Hon berättar om sin erfarenhet.

Därmed är hennes erfarenhet inte längre bara hennes.

Den **finns nu också i den andres inre språkuniversum**.

Och när den andra senare står i en ny situation finns Trine Lises röst med.

Det är det som gör Bakhtins filosofi användbar när han beskriver hur «vi blir de röster som har tagit sin boning i oss.»

En främmande röst kan bli en del av den andres möjlighet att handla.

Det är något helt annat än att «överföra kunskap».

Det handlar om hur vi **blir till** tillsammans med andra människor genom språk.

Här möter vi Martin Buber och hans betoning av att:

«Allt verkligt liv är möte.»

Det betyder inte bara att vi ibland har behov av andra människor.

Det betyder något mer grundläggande: att människan inte först existerar som ett färdigt, isolerat jag – som sedan går in i relationer. Nej – jag blir till i mötet!

Och därmed blir också den professionella beroende av att möta andra professionella för att bli till som professionell. Er samling här på Lilleskog under dessa dagar är just ett exempel på detta.

Det är därför jag behöver andra professionella för att undersöka hur jag själv framträder som professionell.

Jag behöver inte den andre först och främst för att få ett svar.

Jag behöver den andre för att något kan träda fram som jag inte kunde se ensam.

Och detta är kanske det mest intressanta med Trine Lises berättelse:

Ingen av dem kunde på förhand veta vad **mötet** skulle leda till.

Trine Lise visste inte att hennes berättelse skulle bli verksam i en ny situation.
Den andra visste inte, när hon satt och lyssnade, vad hon senare skulle få användning för.

Det nya uppstod *mellan* dem – och först i efterhand kunde man se något av vad som hade hänt.

Här tycker jag att Hans-Georg Gadamer hjälper oss vidare när han säger att:

Förståelse är inte något vi först har inom oss, som vi sedan tar med oss in i mötet och tillämpar på det vi hör.

Förståelse sker i mötet.

När jag lyssnar till dig, möter jag inte bara dina ord. Jag möter dem med min egen erfarenhet, min egen historia, mina egna förväntningar – och med det som händer mellan oss just nu.

Därför kan samma berättelse höras på olika sätt av olika människor.

Och den kan också få en annan betydelse senare, när jag befinner mig i en ny situation.

Det betyder att vi aldrig helt kan veta på förhand vad en berättelse kommer att bli till hos den som hör den.

Det är också därför det är så viktigt att ha ett handledningsrum där människor kan berätta om sin praktik utan att vi genast ska berätta för dem vad berättelsen betyder.

För om vi för snabbt ger den andre en färdig förklaring kan vi också hindra det som kunde ha trätt fram. Som Wittgenstein var upptagen av är det inte en lösning eller en förklaring, utan beskrivningen, som ska träda fram.

Språket är inte en neutral kanal för överföring av objektiva fakta, utan en mänsklig handling **förankrad i kultur: i användning, relation och kontext.**

Därför är det viktigt «att stanna i det sagda»

För som Wittgenstein formulerade det är vi «förhäxade» av språket – något också Nietzsche underströk genom formuleringen: «övertygelser är fängelse». För «vi är

fångade i språket och kan inte komma ut ur det.» (Ronen. Nietzsche and Wittgenstein, p. 155).
Språket utgör ramen för människans förståelse av världen genom att beskriva den, tolka den och ordna den och ge den struktur.

Jag tror att vi ofta har en stark längtan efter att gå vidare.

Vi hör något – och vill förklara.
Vi hör något – och vill tolka.
Vi hör något – och vill hitta orsaken.

Men den språkssystemisk-dialogiska handledningen försöker något annat.

Vi stannar lite längre i det som faktiskt sades.

Vad sa du?
Vad betyder det när du säger det på det sättet?
Vad hörde de andra?
Vad hände i situationen när du sa det?

För när vi stannar i det sagda kan det som först framstår som självklart börja framstå annorlunda.

Det är här Wittgensteins utsaga om språket blir intressant igen:

Ett språk kan hålla oss fast i bestämda bilder av världen.
Men samma språk kan också öppna nya bilder.

Handledningen handlar därför inte bara om att hitta bättre svar. Den handlar om att skapa möjlighet att se annorlunda.

Att stanna i det sagda betyder att vara genuint nyfiken på vad den andre säger och att lyssna för att förstå den direkta meningen – utan att leta efter dolda betydelser.

Och här tycker jag att det är intressant att dra in Nietzsche.

För denna hållning har paralleller i hans filosofiska reflektioner över **läsandets konst**. I *The Genealogy of Morals* (1887) ber Nietzsche läsaren att läsa med uppmärksamhet, och han beskriver läsandets konst som en form av «idisslande» – förmågan att dröja vid det man läser.

En färdighet är nödvändig – förlorad idag, tyvärr – för utövandet av läsning som konst: förmågan att idissla.

Han knyter denna läsning till långsamhet, varsamhet, precision och djup – och till ett motstånd mot brådska.

Och det är just något av denna hållning vi försöker praktisera i handledningen.

För vi ska inte genast vidare till förklaringen. Vi ska först vara kvar tillräckligt länge i orden för att kunna höra vad som faktiskt sägs.

Föreställningen om ett sådant långsamt och reflekterat förhållningssätt till språket finns också i Wittgensteins tänkande. Hans filosofiska arbete består just i att återvända till orden, se på dem på nytt och undersöka hur de faktiskt används.

Det är denna långsamhet, varsamhet, precision och djup som eftersträvas i handledningen – när gruppen återberättar praktikberättelsen och, efter att den har bekräftats, korrigerats eller kompletterats, reflekterar över den och slutligen går i dialog med berättaren.

Vi tar inte för givet att vi redan vet vad berättelsen betyder – och just därför att vi inte vet det, stannar vi i det sagda – för att se om något nytt kan träda fram.

På så sätt utvecklas facklig förståelse och professionell praktik vidare genom hur **berättarens perspektiv vävs samman med gruppens reflektion.**

Vi stannar i det sagda för att se om något nytt kan träda fram.

Och detta för oss från individen till det som uppstår mellan oss:

För det är här den språkssystemisk-dialogiska handledningen skiljer sig från handledning som framför allt söker förklaringen inne i individen.

Vi frågar inte först:

Vad är det med **dig** som gör att du handlar så?

Vi frågar:

Vad hände här?

Vad förstod du?

Vad gjorde du?

Vad sa du?

Vad sades tillbaka?

Vad hände mellan er?

Och vad kunde ha hänt om något annat hade sagts eller gjorts?

Perspektivet flyttas därmed **från individen som förklaring till relationen som händelse.**

Det är i detta mellanrum vi måste söka förståelsen.

Och det är här det blir tydligt hur den professionella är deltagare, inte åskådare.

Det betyder att den professionella inte står utanför den verklighet han eller hon undersöker. Vi är inte neutrala observatörer som först kan betrakta en situation utifrån och därefter hitta den rätta lösningen.

Vi är deltagare i det vi försöker förstå.

Och det är just därför den andre är så viktig.

Den andre **ser** något jag inte ser.

Den andre **hör** något jag inte hör.

Den andre **kan sätta ord på** något jag inte har fått syn på.

Och när jag hör det kan jag i min tur svara tillbaka – och därmed skapas en ny förståelse mellan oss.

Det är så språket **blir till mer** än kommunikation. Det blir **ett sätt att skapa verklighet tillsammans**.

Och det för oss tillbaka till titeln

För när Birgitta och Lotta har formulerat titeln:

«Något nytt träder fram i samspelet mellan oss» – så uppfattar jag inte detta bara som en poetisk beskrivning av något som kan ske i handledning.

Jag uppfattar det som ett påstående om vad förståelse är.

För om det bara var så att jag har en kunskap, du har en kunskap, och vi möts för att utbyta dem, skulle det nya redan ha funnits där på förhand.

Men **när förståelse uppstår i mötet** kan det som träder fram vara något ingen av oss hade på förhand: En skillnad som gör en skillnad. **En idé kan uppstå** – en förändring i vårt förhållande till något eller någon.

Det är detta jag menar med att: Förståelse sker som en händelse.

Och då blir **handledning något mer** än en plats där vi får hjälp att lösa ett problem.

Det blir **en plats där vi kan komma att se något vi inte kunde se ensamma**.

Och därmed är vi tillbaka till handledningsgruppens betydelse för den professionellas praktik:

Gruppen är inte bara en resurs för den som berättar.
Du är också en resurs för gruppen.

Trine Lises berättelse blev en resurs för en kollega som hon inte visste att hon skulle påverka. Och nästa gång någon annan berättar kan också hennes erfarenhet bli verksam i mig.

På så sätt utbyts erfarenheter, frågor, ord, bilder och förståelser mellan oss.

Inte som paket med färdig kunskap –

utan som ***röster*** som kan tas upp, brytas mot andra röster och få en ny betydelse.

Och kanske är det just här den professionella utvecklingen sker:

inte ensam, inte inom mig, utan ***mellan oss***.

Tack för uppmärksamheten – så långt.